

Szele Zoltán: Kisjátékfilmek 2.

A kisjátékfilmek 2. összeállításban ismét nagyon változatos helyzetekbe csöppenünk, változatos reakciókkal fűszerezve.

Az *Ogrodzenie* (Kerítés) című lengyel filmmel kezdődött a szekció. Ha tönkremegy a kerítés, meg kell javítani. Ez pedig férfi feladat, s ha egy házban csak anya és lánya él együtt, akkor segítséget kell kérni, vagy munkást kell felfogadni. Így kerül a falu szélén álló házhoz egy jóképű "rocker arc", aki egyből megtetszik mindkét nőnek.

A tizenhét éves lány kezd először közeledni, s minden naivságával azt hiszi, hogy lehet valami közte és az idegen között. Ekkor lép a képbe az anya, akinek udvarolni kezd a rejtélyes férfi, amit a fiatal hölgy érhető módon nehezen fogad. Féltékenység, bizalmatlanág lengi be a házat, Tomasz Matuszczak rendező pedig stílusosan, szép képekben és érzékletesen meséli el ezt az egészen hétköznapiak tűnő történetet. Kellemes, erős drámai filmet nyújtott át a Mediawave közönségének a lengyel.

A Kisjátékfilmek 2. szekciót egy kifejezetten fiatalokról, fiataloknak szóló alkotás, a belga *The Rains* zárta le, amelyben egy testvérpár turnézni indul Németországba, de az végül nem úgy sikerül, ahogy kellene.

Jeroen Jullet filmjéből árad az indie rock-életérzés, s miközben alkotása hitelesen mesél arról, miként keresik a fiatalok a helyüket a világban, még arra is jutott energiája a rendezőnek, hogy mindezt szórakoztató formában valósítsa meg.

Semmivel sem tud kevesebbet ez a huszonkét perces darab, mint nagyjátékfilmese műfajtársai, ráadásul kellemes fellazítja az embert a Margarét okozta sokkból, így könnyed szívvel tudom ajánlani bárkinek. Elvégre nem csak a húsz éveseké a világ, ugye.

A horvát Branko Istvancic *Riszájkling* című filmes dolgozatában egyértelműen a szekció legpoénosabb alkotását köszönhetjük. Köszönhető mindez a jellegzetesen déli hangulatnak, ami valahol a Macska-jaj legjobb pillanatait idézi meg, valamint a roma családfő egészen elképesztő aranyköpéseinek, egysorosainak, halálos dumájának. A közönség és én magam is imádtam a filmet, csak azt bánom, hogy egyetlen remek beszólást sem sikerült megjegyezni, mert biztos siker lenne egyet-egyét bedobni egy baráti társaságban. Azt hiszem, a következő vetítésre jegyzetfüzettel ülök be...

Török Marcell 42 perces filmje, a *Margarét* megdolgoztatja a nézők türelmét. A statikus képekkel, állandó le, – illetve felblendékkel dolgozó, fekete-fehér alkotás néhol szimplán bizarr, néhol egyszerűen csak nagyon groteszk, és sokszor eléggé David Lynch-es.

Megfejtetni, legalábbis elsőre biztosan nem lehet, hogy miről szól, de ez talán nem is baj. Átérezni kell inkább, mint érteni. A sokszor érdemi cselekmény nélkül eltelő percekért bőven kárpótol a formai tartalom, az ügyes megoldások egész sora. A színészek leginkább olyanok, mint maga a film: furcsák, mert annak kell lenniük.